

N:o 9.

Af herr **O. Anderson** i Hasselbol, *om ändring af lagen angående byggnad och underhåll af kyrka m. m.*

Lagen rörande byggnad och underhåll af kyrka med hvad dertill hörer samt prestgård och tingshus hade genomgått många meningsbrytningar, då 1885 års Riksdag tog ett steg i rätt riktning. Men antagligen var det ingen, som då trodde att frågan var löst, utan blott en station på den rätta vägen. 1888 års Riksdags lagutskott i sitt utlåtande n:o 26 bestyrker riktigheten af denna uppfattning, då det i motiveringen för sitt afslagsyrkande anför, att skäl kunna åberopas för en ytterligare utjemning af den kommunala byggnadsskyldigheten, och att, derest frågan vore om en lagstiftning i ett alldeles nytt ämne, nutida förhållanden icke skulle föranleda till en sådan fördelning, som lagarne den 26 september 1884 samt den 1 maj och den 12 juni 1885 bestämma; men då man tager i betraktande, hurusom de deri af billighetshänsyn gifna bestämmelser utgöra ett icke oväsentligt steg i den riktning, som af motionären anses vara den rätta, torde det vara att gå väl brådstörtadt till väga, om en förändring, så genomgripande som den föreslagna, komme till stånd så kort tid efter antagandet af ett förslag, som dock utgjorde ett med tillfredsställelse helsadt resultat.

Sålunda erkände 1888 års lagutskott, att lagändringen var berättigad, och det enda skälet emot densamma var, att det var väl snart att redan då bifalla lagändringen i fråga. 1892, vid lagutskottets betänkande rörande undertecknads motion i frågan, vidhöll utskottet samma skäl för afslag. 1896 motionerade undertecknad med ganska godt hopp att såväl lagutskottet som Första Kammaren skulle anse tiden vara inne för de allmänt efterlängtade och rättvisa lagändringarna,

och på lagutskottet blef motionären icke besviken, men väl på Första Kammaren, som äfven då afslog motionerna, fastän andra beskattningsföremål än fastighet ha vuxit till så stor betydelse, att den gent emot fastighetsbevillningen ställer sig som 2 till 3, och som det icke med fog kan påstås eller bevisas, att fastighetsinnehafvaren har större behof eller fördelar i anordningar, som främja en kommuns religiösa intressen än andra skattskyldige, och fastän det är en allmänt erkänd rättsgrund på beskattningens område, att lika rättigheter böra hafva lika skyldigheter i mån af skatteförmåga, så ansåg likväl Första Kammaren, att den skriande orättvisan skulle fortfara, att två femtedelar af de skattskyldige skola betala en fjerdedel mot öfriga tre femtedelar i byggnad och underhåll af kyrka med hvad dertill hörer samt prestgård m. m.

Det enda och vanliga skälet för afslag är, att öfriga beskattningsföremål än fastighet äro mera rörliga. Men det är allmänt känt, att vissa skatteobjekt såväl inom fastighetsbeskattningen som andra beskattningsföremål äro rörliga, så att det skälet torde vara utan betydelse; men om det finnes mera rörlighet inom andra beskattningsföremål än fastighet, så lemnar bevillningsförordningen full ersättning derför, i det att den mindre inkomsten har bevillningsafdrag, och jordbruksfastigheten är åsatt högre bevillning, oaktadt intet annat beskattningsföremål är så beroende af väderleksförhållande och mångskiftande orsaker till felslagna förhoppningar och derigenom mindre förmåga till skatternas betalande, än de privilegierade skattskyldige. Dertill kommer, att vid byggnad eller större reparationer å såväl kyrka som prestgård är vanligt att taga amorteringslån på 10, 20 och 30 år och derigenom förmedla de större utgifterna för i frågavarande byggnadskostnader.

Med hänvisning till anförda skäl i motionen n:o 83 vid 1896 års riksdag samt med stöd af det anförda får jag vördsamt föreslå,

att, med ändring af hvad i lagen af den 12 juni 1885 stadgadt är i byggningsbalkens 26 kap., Riksdagen ville för sin del antaga följande lag angående förevarande byggnads- och underhållsskyldighet:

Kyrka med klockstapel, kyrkomur och annat som till kyrka hör, så ock sockenstuga, skola, der icke annorlunda är särskildt förordnad, uppehållas och byggas på deras kostnad, hvilka inom församlingen erlægga kommunalutskylder efter åsatt fyrktal; dock

vare de, hvilka ega åtnjuta de genom presterskapets privilegier förunnade förmåner, ej skyldige att i denna kostnad deltaga i vidsträcktare mån, än som med samma privilegier må vara förenligt.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 20 januari 1898.

O. Anderson.

N:o 10.

Af herr **O. Anderson** i Hasselbol, *om ändring af lagen angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och underhåll af prestgård.*

Lagen rörande byggnad och underhåll af skolhus med hvad dertill hörer har kommit till full rättvisa och belåtenhet, men icke så med kyrka och prestgård m. m. Ett steg i rätt riktning blef taget år 1885, men då rättvisa skall skipas, så bör det ske till fullo och icke till en fjerdedel.

En församlings religiösa intresse är eller bör vara lika för alla, och därför är större skäl att byggnadsskyldigheten för dess befrämjande blifver lika för alla efter skatteförmåga än för skolhusbyggnader, der endast de som hafva barn i skolåldern ha direkt nytta af dem. Det oaktadt har ingen klagan försports öfver lagen om full likställighet i dessa dryga kostnader, men deremot förspörjes